

ORIGINAL ARTICLE

MJSSH
Muallim Journal of
Social Science and Humanities

கவரி என்பது மானா?

[KAVARI ENBATHU MAANAA?]

IS KAVARI REFERS TO DEER?

சே.செந்தமிழ்ப்பாவை ¹ / S.Senthamizhpavai ¹

¹பேராசிரியர் & இயக்குநர், தமிழ்ப்பண்பாடு மையம், அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், இந்தியா. /
Professor & Head, Tamil Culture Centre, Alagappa University, India.
மின்னஞ்சல் / Email: pavaisenthamizh17@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.33306/mjssh/10>

ஆய்வுச் சாரம்

பொதுவாகத் தமிழர்கள் மானத்தைப் பெரிதும் போற்றுபவர்கள். மானம் இழந்ததன் பின் உயிர்வாழ்தல் கூடாது என்னும் கொள்கையினர். இதனைச் சோழ மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழன், சேர மன்னன் கணைக்கால் இரும்பொறை ஆகிய இருவர்தம் வாழ்வியல் உணர்த்தும். இத்தகு மானம் காத்தல் என்னும் செயலுக்குக் கவரி என்றும் விலங்கின் இயல்பு வள்ளுவரால் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கவரி என்னும் விலங்கு இரையாசிரியர்களால் மான் என்று உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டு அவ்வாறே ஆயிரம் ஆண்டுகளாகப் பொருள் கூறப்பட்டு வருகிறது. கவரி என்பது பசுபோன்ற ஒரு விலங்குதானே தவிர மான் இல்லை என்பதே ஆய்வாளரின் கருதுகோள். எனவே, கவரி என்பது மான் என இலக்கண, இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதா என்பதே ஆய்வாளரின் தேடல். இந்த ஆய்வின்வழி தமிழ்ச்சமூகத்தில் கவரி என்பது குறித்துக் காலம் காலமாகத் தவறாகக் கற்பிதம் செய்யப்பட்டதை நீக்கி ஓர் உண்மையெளத் தெளிவுறுத்த முடியும் என்பது ஆய்வாளரின் நம்பிக்கையாகும்.

கருச்சொற்கள்: தமிழ்ச்சமூகம், கவரி, இமயமலை, தமிழ் மன்னர்கள், தமிழ் இலக்கியம், யாக்

Abstract

In Tamil Culture, utmost importance has all along been given to an individual's honour and dignity. Once the Tamils feel they have lost their honour and dignity they think it is better to die rather than to live. They have been holding this ideal as the noblest of principles to be adhered to in all situations in life. The lives of Chola King Kopperuncholan and the Chera King Kanaikkal Irumporai are shown to be fine examples to illustrate how the ancient Tamils preferred death to dishonour and indignity. Both the kings are said to have sacrificed their lives for the sake of their honour. The natures of men who safeguard their honour and dignity zealously are likened to the nature of an animal called Kavari. Kavari has been misinterpreted as a deer for a long long time. But the present researcher believes that it is not actually a reference to a deer; but it points to an animal which is a Yak. The researcher has endeavoured to prove her point through a new study.

Keywords: Tamil Society, Kavari, Himalaya, Tamil Kings, Tamil Literature, yak.

This article is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License

Received 10th January 2019, revised 15th January 2019, accepted 3rd March 2019

Acknowledgement : இந்தக் கட்டுரை ரூசா – கட்டம் 2.0 (நிதி ஒப்புதல் கடித எண் **F.24-51/2014 - U,Policy (TNMulti - Gen)** கல்வித்துறை, இந்திய அரசு, நாள் 09.10.2018) நிதியுதவியில் எழுதப்பெற்றது.

முன்னுரை

தமிழ் ஆய்வுலகு மற்றும் பொதுவெளி ஆகியவற்றில் கவரி என்பது மான் என்றே வழங்கப்பட்டுவருகிறது. காலச்சுவடு இதழில் இளங்கோமணி¹ எழுதிய 'மீசை எனும் மயிர்' கட்டுரையில் மயிர் என்னும் சொல்லின் பொருண்மை வழக்குக் குறித்து விளக்கும் நிலையில் திருவள்ளுவர் மானத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது "மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமான்" (குறள்: 969)² என்கிறார். கவரிமான் எனும் விலங்கு ரோமம் இல்லாது போனால் உயிர் வாழாது குளிரில் இறந்துவிடும். இதில் மயிரை மயிர் என்றே அடையாளப்படுத்துகிறார் அவர். இப்படி ஆய்வுலகில் மான் என்று தவறாகக் கருதப்பெறும் கவரிகுறித்து விளக்குவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் கவரி

திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் கவரிமா என்றே குறிப்பிடுகிறார். மா என்பது பல பொருள் ஒருசொல். பொதுவாக விலங்கையும் குறிக்கும். திருக்குறளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியம்,

சங்க இலக்கியம் ஆகிய நூல்களில் கவரி என்ற விலங்கு பற்றிய குறிப்புள்ளது. தொல்காப்பியர் கவரி பற்றி,

“கவரியும் கராமும் நிகரவற் றுள்ளே” (தொல், 1516)³
 “புல்வாய் புலிஉழையே கவரி
 சொல்லிய கராமோ டொருத்தல் ஒன்றும்” (தொல், 1535)³
 “பன்றி புல்வாய் உழையே கவரி
 என்றிவை நான்கும் ஏறெனற் குரிய” (தொல், 1538)³
 “புல்வாய் நவ்வி உழையே கவரி
 சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே” (தொல், 1557)³

என்று நான்கு இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் கவரியின் இளமைப் பெயர், ஆண்பாற்பெயர், பெண்பாற்பெயர் ஆகியன சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதன்வழி கவரியின் இளமைப் பெயர் கன்று என்பதும் ஆண்பாற்பெயர் ஒருத்தல், ஏறு என்பதும் பெண்பாற் பெயர் பிணை என்பதும் பெறப்படும். தொல்காப்பியர் ஓரிடத்தில் கூடக் கவரியை மான் எனச் சுட்டவில்லை.

சங்க இலக்கியத்தில் பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய இரு நூல்களில் கவரி பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“கவிர்ததை சிலம்பிற் றுஞ்சங் கவரி
 பரந்து இலங்கு அருவியோடு நரந்தம் கனவும்
 ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமயம்” (பதிற்.11:21-23)⁴
 “கவரி முச்சிக் கார்விரி கூந்தல்
 ஊசன் மேவற் சேயிழை மகளிர்” (புறநா.43:1-2)⁵
 “ஆய்மயிர் கவரிப் பாய்மா மேல்கொண்டு” (பதிற்.90:36)⁴
 “நரந்தை நறும்புள் மேய்ந்த கவரி
 குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி யயல
 தகரத் தண்ணிழற் பிணையொடு வதியும்
 வடதிசை யதுவே வான்றோ யிமயம்” (புறநா.132:4-7)⁵

என்னும் நான்கு பாடல்களில் கவரி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

‘முருக்க மரங்கள் செறிந்த மலையிடத்தே இரவில் உறங்கும் கவரிமாக்கள் பகற்போதில் தாம் மேய்ந்த நரந்தம்புற்களையும் அவை வளர் ந்திருக்கும் பரந்து விளங்கும் அருவிகளையும் கனவிற் கண்டு மகிழும் பெரிய புகழுடைய ஆரியர் நிறைந்து வாழும் இமயம்’

‘சேரநாட்டில் வாழும் மகளிர் தம் கரிய கூந்தலைச் சீவிக் கவரிமயிர் கலந்து கொண்டையிட்டுக் கொண்டு செவ்விய அணிகளைப் பூண்டு காட்டிடத்தே ஊசலாடி மகிழ்வார்.’

“சேரமானின் குதிரைக்குத் தலையிற் கட்டிய தலையாட்டம் கவரி மயிரால் செய்யப் பட்டிருந்தது” என்பன பதிற்றுப்பத்தில் இடம் பெறும் கவரி பற்றிய குறிப்புகள் ஆகும்.

புறநானூறு ‘நரந்தையையும் நறிய புல்லையும் மேய்ந்த கவரி குவளைப் பூவையுடைய பசிய சுனையின் நீரை நுகா ந்நு அதன் பக்கத்துள்ள தகர மரத்தினது குளிர்ந்த நிழலின் கண் தனது பிணையுடன் தங்கும்’ எனக் கவரி பற்றி உரைக்கிறது. சிலப்பதிகாரமும் நாடுகாண்காதையில் கவரி பற்றி உரைக்கின்றது (சிலப்.10:5)⁶.

மேற்சுட்டியவற்றால் கவரி என்னும் விலங்கு இமயமலைப் பகுதியில் வாழும் என்பதும் அவற்றின் உணவு நரந்தம்புற்கள் என்பதும்; குதிரையின் தலையாட்டம் பெண்கள் கொண்டை முடி போன்றவை கவரி மயிரால் செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதும் புலனாகும்.

திருக்குறள் சுட்டும் கவரி

திருக்குறள் ‘மானம்’ என்னும் அதிகாரத்தில்,

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பா மானம் வரின் (திருக்.969)²

என ஓரிடத்தில் கவரியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கு ஒரு மயிர் நீங்கின் உயிர் வாழாத கவரி மாவைப் போன்ற மானமுடையார் மானம் அழியவரின் உயிர்விடுவர் என்றவாறு”¹ என்று திருக்குறளின் முதல் உரைகாரரான (கிடைக்கும் உரை) மணக்குடவர் பொருளுரைப்பா. இதனை அடியொற்றியே பரிமேலழகர் உரை வரைவர். பரிதியார் (1950)⁷ ஒரு மயிர் சிக்கினால் பிராணனையும் விடும் கவரிமான் போல் மானம் வந்தால் பிராணனையும் விடுவர் நல்லோர் என்றவாறு என்பார். “தனக்கு அலங்காரம் ஆகிய மயிர்க்கற்றையின் ஒரு மயிர் போகின் மானினத்துப் பின் உயிர் வாழாது. அம்மயிர் துவக்குண்ட இடத்து நின்று வற்றிவிடும் கவரிமா அன்ன கடப்பாடுடையார்” எனப்பொருள் உரைப்பா காளி(லி)ங்கா (1968)⁸.

இதில் மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் கவரியை மா என்க பரிதியாரும் காளிங்கரும் மான் என்கின்றனர். ஆனால் ஒரு மயிர் நீங்கினாலும் உயிர் வாழாது என்னும் கருத்தில் அனைவரும் உடன்படுகின்றனர். இங்ஙனம் பண்டை உரையாசிரியர் கள் மட்டுமின்றித் தற்கால உரையாசிரியர்கள் பலரும் “ஒரு மயிரை இழந்தாலும் உயிர்வாழாத கவரிமாணைப்

போன்றவா கர் மானமிழந்தால் உயிர் வாழாமாட்டார்கள்” என்றே இதற்குப் பொருள் உரைக்கின்றனர் (சுஜாதா, 2016)⁹.

இதனால் கவரி என்பது மானினம். அது தன் உடம்பில் ஒரு மயிர்நீப்பின் இறந்து விடும். அதனைப் போல மானமுடையோர் மானம் போயின் உயிர்விடுவா என்ற கருத்து நிலைத்துள்ளமை புலனாகும். மனிதனின் மான உணர்ச்சியை அஃறிணை விலங்காகிய கவரிக்கும் ஏற்றிக் கூற முற்பட்டனர். இதன் விளைவு “மாண்களில் ஒன்றான கவரிமான் மானத்திற் சிறந்ததாகப் பேசப்படுகின்றது” (அறவாணன்)¹⁰.

“கவரிமான் என்ற ஒருவகை மானின் இயல்பான வாழ்க்கை பற்றி உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் குறிப்பிடுகின்றார்” (திருமலைமுத்துசாமி, 1959)¹¹ என்பன போன்ற கருத்துகள் காலூன்றிவிட்டன. இதனால் கவரியை மான் எனக் கருதத் தலைப்பட்டனர்.

சங்ககால மாண்களில் இரலை கலை என்ற இரண்டு பிரிவுகள் சுட்டப்பெற்று இரலையினத்தில் இரலை நவ்விஇ மரையான் என்ற மூவகையும்இ கலையினத்தில் உழை கடமா என்ற இரண்டு வகையும் காணப்படுகின்றன. இதனை, “சங்க இலக்கியங்களில் ஐந்து வகை மாண்களைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. அவை இரலை நவ்வி மரையான் உழை கடமா என்பனவாகும்”⁷ என்ற பி.எல்.சாமியின் கூற்று உறுதிப்படுத்தும் (1970)¹².

கழகத் தமிழ் அகராதி ‘கவரிமா’ என்பதற்கு ஒரு விலங்கு” என்று பொருள் கூறுகிறது (2004)¹³. மான் எனச் சுட்டவில்லை. தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் ‘கவரி’ என்னும் சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளன. திருக்குறளில் மட்டும் ‘கவரி’ என்ற சிறப்புப் பெயரோடு ‘மா’ என்ற பொதுப்பெயரை இணைத்துக் ‘கவரிமா’ என வழங்கப்பட்டுள்ளது. திருக்குறள் உரையாசிரியர்களின் தவறான புரிதலால் இது மானினமாகச் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

கவரியின் பயன்பாடு

சங்ககாலத்தில் கவரியின் மயிரை மகளிர் தம் கூந்தலுக்குப் பயன்படுத்தியமையைப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பற்றி “இயற்கையில் நீளமான முடியில்லாத போது செயற்கை முடியை வைத்துக் கொள்ளுதல் இக்காலத்திய கூந்தல் ஒப்பனை முறைகளில் ஒன்ற. பண்டைக் காலத்திலும் இம்முறை இருந்திருக்கிறது. பெண்கள் கவரிமான் மயிரைக் கலந்து முடித்துக் கொண்டனர்” என்பார் வெ.வரதராசன் (1986)¹⁴.

மேலும் கவரியின் மயிர்க்கற்றைகளைக் கொண்டு குதிரைக்குத் தலையாட்டமும் வீசுவதற்குச் சாமரமும் செய்துள்ளனர். சேரமான் தகரீரெறிந்த பெருங்சேரலிரும் பொறையின் ஆட்சிக் காலத்தே இவனைப் காண்பதற்கு வந்திருந்த மோசிகீரனார் என்னும்

புலவர் வெற்றி முரசு வைக்கும் கட்டிலின் மேல் தன்னையறியாது உறங்கிவிட்டார். வெற்றித் திருவீற்றிருக்கும் கட்டிலின் மேல் வேறு பிறா இருந்து உறங்குவது குற்றமாகும். அது செய்வோர் கொலைத் தண்டனைக்குரியவர். இஃது அக்கால அரசமுறை. இதனை அறியாதவா புலவா. அவா உறங்கியதை அறிந்த இரும்பொறை அவரைக் கொலை புரியாது இனிதே உறங்குமாறு அவருக்குக் கவரி கொண்டு வீசலுற்றான். விழித்த புலவர் அவனது பேரருளை வியந்து பாடுகிறார். பாடலில் கவரி என்னும் சொல் இல்லை எனினும் அக்காலத்தில் சாமரம் கவரியின் மயிரால் செய்யப் பெற்றிருந்தமையாலே மன்னன் 'கவரி வீசிய காவலன்' என அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

இமயத்தில் கவரி (யாக் YAK)

சங்கப்பாடல்கள் கவரியை இமயமலை பிரதேசத்தில் வாழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றன. இமயமலையில் பெரும்பாலும் 'யாக்' எனப்படும் விலங்கே மயிர்க் கற்றையுடன் காணப்படுகின்றது. இதனை "இமயமலையில் வாழும் விலங்குகளில் மனிதரோடு பழகி வாழும் விலங்கு 'யாக்' எனப்படும். இது சடைமாடு என்றும் அழைக்கப்பெறும். இதையே கவரி என்று சங்கப்பாடல்கள் கூறுகின்றன" என்பர் பி.எல்.சாமி (1970)¹².

உயர்ந்த இடத்தில் குளிர்ந்த சூழலில் வாழும் விலங்கு கவரி. எனவே கடுங்குளிரைத் தாங்கத்தடித்த மயிர்கற்றைகளாலான உடற்போர்வை அதற்கு இருந்தது. இம்மயிர்க்கற்றையின் உதவியாலேயே இமயமலையில் இதனால் பிழைத்து வாழ முடிந்தது. இதன் உடலில் இருந்து மயிர் களையப்பட்டால் இவ்விலங்கால் உயிர்வாழ முடியாது. இதனால் தான் மயிர்க்கற்றையை இழந்தால் தான் வாழாமை உயிர்வாழ முடியாத கவரிமாவைப் போல மானத்தை இழக்கும் சூழ்நிலையில் மானமுடையோர் உயிரோடு வாழ மாட்டார் என்ற பொருளில் வள்ளுவர் சுட்டிச் சென்றுள்ளார். இதன் நுட்பத்தை உணராத உரையாசிரியர் கவர்ரியை மானினத்தில் ஒன்றாகக் கருதித் தனக்கு அலங்காரமாகிய மயிர்க்கற்றையின் ஒரு மயிர் போகின் பின் அது உயிர் வாழாது எனக் கூறியுள்ளனர்.

மேலும் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த எந்த மானிற்கும் மகளிரின் கூந்தலுக்கு மயிர்க்கற்றையைத் தரும் அளவிற்கு நீளமான தடித்த மயிர் இருந்ததற்கான சான்றுகளும் இல்லை.

சங்க இலக்கியத்தில் கவரியைப் பற்றிய பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்திலேயே அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன. சங்க காலத்தில் பண்டைத் தமிழகத்திற்கு ஈடாகவோ அல்லது உயர்வாகவோ வடக்கில் இமயம் சிறந்து விளங்கியிருந்தது. இந்நிலையை,

“வடதிசைக்கண் இமயம் நிற்பது போல இத்தென்திசைக்
கண் இவ்வாய்குடி நில்லாதாயின் இவ்வுலகமே கீழ்

மேலதாகி அழிந்து படும்” (புறநா.132)⁵

என ஏணிச் சேரி முடமோசியார் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதன் மூலம் அறிய முடியும். வடக்கில் இமயம் சிறந்திருப்பதைக் கண்ட தமிழக மன்னர் அதனை வெல்லக் கருதினார். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இமயம் வரை சென்று ஆரிய மன்னரை வென்று தம்புகழைப் பரப்பியதைக் குமட்டுர் கண்ணனார் குறிப்பிடுவார் (பதிற்.11:1-25)⁴. இதனைப் போன்றே கடல்பிறக் கோட்டிய சேரன் செங்குட்டுவன் இமயம் வரை சென்று பெற்ற வெற்றியைப் (பதிற்.43:1-17)⁴ பரணா பாடுவார். எனவே சேர மன்னர்களுக்கும் இமயத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதை அறிய முடியும். மோசிகீரனாருக்குக் கவரி வீசிய மன்னன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் மகனான பெருஞ்சேரலிரும்பொறை என்ற சேர மன்னன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் சிலப்பதிகாரத்தில் கவரி பற்றிக் குறிப்பிடும் இளங்கோவடிகளும் சேரரே.

இமயத்தில் கவரியைக் கண்ட மன்னர்கள் தாம் அவ்விடத்திற்குச் சென்றதன் நினைவாக அங்கு கண்ட கவரியின் மயிர்கற்றைகளைக் கொண்டு வந்து அதைத் தம் குதிரைகளை அழகுபடுத்துவதற்கும் சாமரத்திற்கும் மகளிர் ஒப்பனை செய்வதற்கும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனால் தான் சேர மன்னர் கணப் பற்றிப் புகழ்ந்த பாடல்களில் கவரி பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

பனி மிகுந்த இமயமலையில் கவரி இம்மயிர்ப் போர்வையால் தான் கடுங்குளிரைத் தாங்கி உயிர்வாழ்ந்துள்ளது. இதனை அறியாத மக்கள் தம் பயன்பாட்டிற்காகக் கவரியின் மயிர்க்கற்றையைப் பிரித்தெடுத்துள்ளனர். அதனால் குளிரைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத கவரி உடனே உயிரை இழந்துள்ளது. கவரி பற்றிய இச்செய்தியை அறிந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை மயிரை இழந்தால் உயிர் வாழாத கவரியைப் போல மானமுடையோர் மானம் இழந்தால் உயிர் வாழ மாட்டார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இனியாவது கவரியை மான் அல்ல அது ஒரு விலங்கு என்பதை அறியுமாக.

துணை நூற்பட்டியல்

1. Ilangmani, M. S. Retrieved from <https://www.kalachuvadu.com/magazines/காலச்சுவடு/issues/222/articles/15-மீசை-எனும்-மயிர்>
2. Manakkudavar. (1950). *Thirukkural text (திருக்குறள் உரைவளம்)*. TamilNadu: Dharmapuram Adhinam Publications.
3. *Tholkaapiyam (தொல்காப்பியம்)*: http://www.noolaham.org/wiki/index.php?title=பகுப்பு:மின்னூல்_வடிவம்:PDF&from=தொல்காப்பியத்+தேன்+துளிகள்
4. *Patirruppattu (பதிற்றுப்பத்து)*:

- <http://www.tamilvu.org/library/nationalized/html/naauthor-59.htm>
5. *Purananooru* (புறநானூறு):
<https://learnsangamtamil.com/தமிழ்-உரை-புறநானூறு>
 6. *Silappatikaram* (சிலப்பதிகாரம்):
http://www.infitt.org/pmadurai/pm_etexts/pdf/pm0451_01.pdf
 7. Paritiyar. (1950). *Thirukkural text* (திருக்குறள் உரைவளம்). TamilNadu: Dharmapuram Adhinam Publications.
 8. Kalilinkar. (1968). *Thirukurral text* (திருக்குறள் உரை). TamilNadu: Srikasi Madan Thiruppanandal Publications.
 9. Sujata. (2016). *Thirukurral new text – 7th Edition* (திருக்குறள் புதிய உரை - 7ஆம் பதிப்பு). Chennai: Uyirmai Publications.
 10. Aravanan, K. P. *Thirukurral special text* (திருக்குறள் சிறப்புரை). Chennai: Tamilkkotam.
 11. Thirumalaimuthusami, A. (1959). *Flora and fauna in literature* (இலக்கியத்தில் விலங்குகளும் பறவைகளும்). Chennai: Auvai Library.
 12. Sami, P, S. (1970). *Animal interpretation in Sangam Literature* (சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்). Chennai: Thirunelveli South Indian Saiva Sittanta Philosophy Association.
 13. *Kalaga Tamil Dictionary – 19th Edition* (கழகத் தமிழகராதி - 19ஆம் பதிப்பு). (2004). Chennai: Kalaga Publications.
 14. Varatharasan, V. (1986). *Tamil makeup artist artistry* (தமிழரின் ஒப்பனைக் கலைத்திறன்). Thanjavur: Tamil University.

Citation in Tamil

செந்தமிழ்ப்பாவை, சே. (2019). கவரி என்பது மானா? மூவாலிம் சமூக அறிவியல் மற்றும் மனிதவியல் ஆய்விதல், 3(2), 124-131. <https://doi.org/10.33306/mjssh/10>

Citation in Tamil @ Romanised

Senthamizhpavai, S. (2019). Kavari enbathu maanaa? *Muallim Journal of Social Science and Humanities*, 3(2), 124-131. <https://doi.org/10.33306/mjssh/10>

Citation in English

Senthamizhpavai, S. (2019). Is kavari refers to deer? *Muallim Journal of Social Science and Humanities*, 3(2), 124-131. <https://doi.org/10.33306/mjssh/10>